

LATÁK ISTVÁN

SZÓL A FENEKETLEN ŪRBE

Varjak röpdőső felhőjét
rebbenti szét egy világos kūrthang.
Honnan szól? Ki küldi?
Miért ugrik a piros
Vasoszlopok tetejébe?
Szürke cementfalakon
miért citerálgat, mint a szél?
Úgy hív, úgy hajt, úgy ébresztget.
Csupa hūr a vizek felszíne,
Viszi az ájult dallamokat
kítátott torkába a végtelennek.
Zengő kagylókon keresztül
szól a feneketlen ūrbe,
az étert elszántan rezgeti,
hogy ūdülést vigyen talán
azoknak a bottūlűeknek,
akik csak a rikácsolást
érzik tiszta zenének.

NEVETŐ SZÍVVEL

Ó, én sosem tudtam
úgy mesélni,
fūllenteni, kalózkodni,
mint a ravasz
szorgalmasság kalmárai,
akik nyakatekert ūvegcsékben
a holdsugár harmatát
kínálják csalhatatlan gyógyszerūl,
és hangos piacokon

összegyűjtik az aranyakat
az aszfaltok szegénylegényei elől.

Én csak hinni tudtam, lelkesedni,
ha puha virágszirmot találtam
a kormos réteken,
és a csodákat itt sejtettem meg
a gyermekek őszinte szemében.
Néha csak ámuldoztam,
amikor tenni kellett volna
és elszaladtak előlem
a bejárható utak.

Tudom, repülőgépek gyakorlatoznak
naponta fejem fölött,
és benzinlehető gépek
szaladgálják körül
mind a búzavirágos ösvényeket.
És nem lehet többé
falusi bábák tudatlanságával
megfejteti
az új élet titkait.
De a tisztaság
tisztaság marad,
s a zsúfolt zsebemben
nemcsak bonyolult kulcsok,
hanem egyszerű
emlékek is lapulnak,
s a cipőmre tapadt porban
ott szürkül a múlt minden nyoma,
hogy az emberek barátságáért,
napsugaras életéért
vándoroltam nevető szívvel
a vállasodó
emeletes házak között.